

MUSEU ABELLÓ

Del 21 de novembre de 2019 al 6 de gener de 2020

Dossier de premsa

NO EM VA FER JOAN BROSSA. Cabosanroque

Dates: del 21 de novembre de 2019 al 6 de gener de 2020

Horari: Dijous i divendres, de 16 a 19 h Dissabtes, d'11 a 14 h i de 16 a 19 h. Diumenges i festius, de 11 a 14 h.

Preus: Visita normal, 1,65 €.

Visita guiada per a grups i fins a un màxim de 20 persones, 22,30 €.

Lloc: Museu Abelló (Berenguer III, 122, 08100, Mollet del Vallès)
museuabello@molletvalles.cat
www.museuabello.cat

Inauguració: dijous 21 de novembre, a les 19.30 h

ACTIVITATS VINCULADES A L'EXPOSICIÓ

Espai "Abelló i Brossa".

El Museu Abelló inclourà un espai on es mostraran diferents materials que relacionen Joan Brossa amb el pintor Joan Abelló i amb la ciutat de Mollet.

Espai experimental.

S'habilitarà un espai dins de l'exposició, on els visitants podran experimentar amb la poesia visual a partir de diferents objectes.

Activitats familiars.

. Taller Any Brossa

diumenge 24 de novembre, 12 h (3 €)

. Casal de Nadal. Taller d'elaboració d'objectes de Nadal amb poesia visual
divendres 27 i dissabte 28 de desembre, 17 h (3 €/sessió)

Proposta Educativa.

Proposta adreçada al públic escolar per realitzar en família.

L'activitat es durà a terme una vegada s'hagi visitat la instal·lació, i en un espai adjacent a aquesta.

Visites comentades.

Consultar dates (www.museuabello.cat)

INTRODUCCIÓ

La instal·lació *No em va fer Joan Brossa*, creada per cabosanroque (Laia Torrents i Roger Aixut), és una proposta de la Fundació Joan Brossa per al programa d'exposicions itinerants. És un projecte expositiu d'**art sonor** que té com a gènesis l'exploració transversal de la prosa més desconeguda i primerenca del poeta Joan Brossa. Ha estat produïda per cabosanroque, el festival Temporada Alta, el Teatre Nacional de Catalunya, la Institució de les Lletres Catalanes i la Fundació Lluís Coromina. El resultat és una gran instal·lació sonora i plàstica de cabosanroque, on no només s'involucren el coneixement de diferents disciplines sinó la connexió entre elles per arribar a un àmbit d'acció més ample. S'adreça a tot tipus de públic inclòs aquell qui no coneix o no li interessa l'obra del poeta.

Donat l'abast de l'obra de Joan Brossa i el seu deambular, l'experimentació i treball profund en diferents gèneres, quan cabosanroque rep la proposta de treballar entorn l'obra del poeta, creu en la necessitat de fer-ho a través d'una aproximació transversal, i obtenir com a resultat una obra exempta d'una forma pura; no conformar-se amb les normes convencionals de cada gènere sinó en una combinació d'aquestes o en un punt entremig. S'utilitza l'espai d'exposició, doncs, per crear una instal·lació, un ambient, una experiència global en la que intervenen diversos sentits o el cos sencer de l'espectador. L'espectador pot transitar per l'obra, així la instal·lació supera els límits convencionals propis de les disciplines clàssiques i incorpora tot tipus d'elements, tècniques i mitjans tecnològics.

EL RELAT I EL CONTINGUT

L'espectador entrarà dins d'una **instal·lació de gran format**: una caixa negra que ocupa una superfície total mínima de 80m². Una interpretació lliure, que cabosanroque ha construït com a destil·lació de l'obra de Joan Brossa; combinant desviacions de gèneres *brossians*, com la poesia objectual amb el postteatre, i sempre des del punt de vista del **paisatge** i el **so**.

Aquesta caixa negra té dos espais 2 espais físics i conceptualment ben diferenciats: el **centre** i el **perímetre**.

L'estructura temporal, que té una duració de 28 minuts, es construeix a partir de dues línies de text independent que queden definides per el centre i el perímetre i que es relacionen entre elles en un joc dramàtic on **l'espectador queda "atrapat" al mig.**

Deixant de banda la poesia objectual, territori de connexió òbvia entre cabosanroque i Brossa, el punt de partida és la paraula: d'una banda l'escriptura en prosa (al centre) centrada en les imatges hipnagògiques i d'altra banda (al perímetre) fragments de poesia escènica on el so de la paraula esdevé gairebé més important que el significat, poemes escènics farcits d'al·literations.

Es tracta de guiar l'espectador a través d'un viatge màgic que transcórrer sonor i visualment pels paisatges continguts en els primers textos de Joan Brossa.

El joc de la màgia blanca, que porta al poeta a veure la nit de sant Joan i els focs artificials en la seva primera experiència a la guerra civil espanyola, al front del Segre; o la màgia negra que el salven de perdre la vida durant una guàrdia nocturna durant la mateixa guerra, és la mateixa màgia poètica que cabosanroque aplica, gràcies a la mecànica i la tecnologia, i que converteix els objectes, en un principi inanimats, en fonts de so que ens transporten a terres i paisatges propers i desconeguts al mateix temps.

El centre

La prosa que Joan Brossa escriu entre els anys 40 i 50, s'interpreta sonora i mecànicament en aquest espai central: objectes i mecanismes que produeixen so i música on s'hi omet deliberadament la paraula corresponent, amb la intenció de no coartar la lliure interpretació de l'espectador.

Dins d'aquest espai central, en forma de paisatge/paisatges hi ha acumulació de molts objectes que no intenten representar la realitat d'una manera naturalista sinó que es fa estranya, una mica deformada, (com en els quadres manieristes, de difícil interpretació degut a la complexitat i les seves qualitats artificials de representació) i que són alhora paisatges sonors:

- **Muntanyes de paper**
- **Muntanyes de màquines d'escriure**

- **Lluna**
- **Batecs**

- Soldats/Arbres

- Superfícies amb **molles** metàl·liques
- Bosc de pintes
- Mar de plàstic

- Cintes mètriques
- Copes plenes de líquid reactiu a la llum negra

El perímetre

El perímetre està format per l'absència d'objecte, en contrast amb el centre, però on diverses fonts de so i llum encerclen l'espectador. Aquest amplificadors *parlen* diferents poemes i fragments de la **poesia escènica** posant èmfasis en el so de la paraula i la seva distribució per l'espai. De cada megàfon en surt una veu diferent, i d'un dels megàfons en surt la veu d'en Joan Brossa, extreta de fragments d'entrevistes.

S'han triat fragments de poesia escènica de finals dels anys 40 que exploren les possibilitats de l'al·literació. La insistència fonètica acaba bandejant el significat de la paraula en favor de la seqüència de sons, gairebé com els poemes lletristes o dadà. La paraula com a matèria sonora, música concreta.

TRAJECTÒRIA DELS ARTISTES

Torrents-Aixut està integrat per **Laia Torrents Carulla**, llicenciada en Enginyera Superior Industrial per la ETSEIB (UPC) i estudis superiors de composició i arranjament musicals (Conservatori de Vic i Taller de músics de Barcelona), i **Roger Aixut Sampietro**, llicenciat en Arquitectura per l'ETSAB (UPC), becat per la universitat North London per formar part del programa de recerca Drawing Uncertainty sota la tutoria de Nat Chard.

Ambdós integrants de **cabosanroque** que va néixer el 2001 com a col·lectiu musical. A cavall entre grup de rock experimental, artistes plàstics i performers, **desborden les categories gràcies als seus artefactes**: matèria i ona, màquines musicals i instruments que fan soroll, objectes en sèrie que es tornen únics en els seus **collages mecànic-sonors**. En quinze anys d'existència han generat una població heteròclita de màquines musicals que viatgen d'una escena a l'altra i han col·laborat amb grans noms de l'escena musical, popular i experimental, de les arts escèniques així com de les arts plàstiques.